

ΕΚΛΕΚΤΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΦΟΝ ΦΟΡΜΑΝΣΤΑΛ

Η ΠΡΩΤΗ ΔΑΧΤΥΛΗΘΡΑ

(Άληθινή Ίστορία)

ΡΟ χρόνον πολλών και μ'α κατάφραξη ήμερα του χειμάνου, δόλοκληρη σχεδόν ή άριστοκρατία της πόλιως Άμστερνταμ παγοδρομούσε στην παγομένη λίμνη.

Ο καθένας κ' ή καθεμά φορούσαν τά παγοπέδιλά τους. Οι πολύ γέρο κ' οι άδύνατοι κυκλοφορούσαν δώ κ' εκεί, με τά μεγάλα έλικυθρά τους. Τά παιδάκια, καθισμένα σε μικρά καροτσάκια, γλιστρούσαν ανάμεσα στα πόδια των θεατών, τους έκαναν νά πέφτουν κ' ό κόμος ξεκαθίζεόταν στα γέλια.

Ξαρκικά, ή Ζακίνα βάν δέξ Χάσεν, ή χειροτάτη κόρη ένός βαδυλοπούτου έφοπιστού, έπαυε άπότομα νά παγοδρομή. Στάθηκε άνάμεσα στο άεζήντο πλήθος των άλλων παγοδρομών, συγχισμένη, τά γαλανά της μάτια άστραφαιαν και τά όμορπά της μάγουλα κόκκινασαν. Είχε άντηράστι ένα νέο, συμπαθητικότατο, κομψό, νά κατευθύνεται γρήγορα προς τό μέρος της.

—Νίε ... τό φώναζε με χαρά.
—Ζακίνα μου, καλημέρα ... της φώναζε κ' έκίνος πρόσχαρος.

Παγοδρομώντας βυτερα έξαικούθητικά, διάγραψε έναν κύκλο, γιά νά την πληρώσει. Έσκιασαν τά χέρια τους σε μ'α θεμιή χειροφια κ' ύστερα, άλλήλοστροφόμενοι, σαν νά ήσαν χορευτικό ζευγάρι, άρχισαν νά παγοδρομούν μαζί.

—Τόση ώρα σε ζήτοσα μέσα σ' αυτό τό πλήθος, Ζακίνα ... ελτε ό Νίε μελαγχολικά, σε μ'α στιγμή. Είχε άπόλυτη άνάγκη νά σού μλήσω ...

Η νέα τόν κύτταζε με ύφος άνήγορο.
—Ναι, Ζακίνα ... συνέχισε ό νέος. Μ'ας χρειάζεται μεγάλο φάρδος... Πρέπει νά πάρομαι νά βλεπόμαστε, γαλιτό γουώθο ότι θά σ' αγαπήσω πάρα πολύ ... Και τότε θά γίνουμε δυστυχεις κ' οι δύο μας ...

—Θεέ μου, τί φόβα είνε αυτόι που σε βασανίζουν ; διέκοψε ή Ζακίνα, με τρυφερό, άλλα σταθερό φωνή.

—Ο πατέρας σου άνερωσέται νά σε παντρέψη με κανέναν πλοιαίο ... Ένώ έγώ...

Η νέα έκανε ένα μορφοσού χαριτωμένο κ' ειπε :
—Ο πατέρας μου μπορεί νά άνερωσέται δι, θέλει ... Άλλά εδού πρόκειται γ' αή δλη μου τί ζωή, και πρέπει νά ρωτήσουν κ' έμένα, άν...

Έπαυε νά μιλά ή Ζακίνα και κύτταζε τό Νίε με τό πο κ' ριπαδές βλέμμα της και με τό ποδό πλάνο χαμόγέλο της. Έκείνος είδε πόση λατρεία ύψηχε γ' αυτόν μέσα στο γλυκό της βλέμμα, κ' ή ψυχή του οαήτησε από έντρονη.

Τά έννοια χέρια τους σφιχτάραν άλλη μια φορά. Καί χώρισαν κατόπιν γιά νά μη σχολιάζη ό κόμος τή συνάντησή τους. Τράβηξαν ό καθένας τους διαροετική κατεύθυνση, έξαικούθητικά νά παγοδρομούν χωριστά άνάμεσα στο πλήθος.

Σ ό παυτελής μέγαρο του έφοπιστού βάν δέ Χάσεν, δέν βασιλ ύει παιά ή χαρά. Η νεράϊά του σπιτιού, ή όποία τό φαίδιμον άλλοτε με τά γέλια της και με τά χαρούα τραγουδία της, είνε βουδύ τώρα και θλιμμένη. Ο πατέρας της, σκυθρωπός κ' ασυτηρός, οδτε της μιλάει κίν...

Μολύδεν, α βροιά βλίπν, άπ'άνεται άπάνω στο άράματα ο εκείνον πλοίο, ό άποός δέν είνε ικανός νά χαρήση τήν εύτυχία σ' ένα άνδρωκο, όταν ή ψυχή του δέν είνε χαρούμενη... Όσοις ελχε πρόβλημα ό δυσυχής Νίε βάν Μπεοζάτιν, ό λατρευτός της Ζακίνας, ή άγάπη τους δέν έπ'οικουμάζονταν από τόν βαδυλοπούτο έφοπιστή. Ο βάν δέξ Χάσεν ελχε σταθή άκαμπτός στο ζήτημα του γάμου της κόρης του. Κι' έτσι ό Νίε ό όχτηρε κ' ή Ζακίνα παραδύθηκε στό χέρια μ'ας γρηγής κ' ασυτηροτάτης συγγενούς του πατέρα της, γιά νά έπιτηρήσει ...

Αν και δέν μάθαινε τίποτ' ό σχετικό παιά, γ'α τόν αγαπημένο της ή νέα, οπόσος δέν τόν έσχευόσε. Πιστή στο άσθημά της και στούς όρκους της, δυνάμωνε μόνη της και θεληματικά τήν ασυτηρότητα του περιορισμού της. Έμενε διαρκώς κλεισμένη στο δωμάτιό της και καταδύσασε τόν έαυτό της σε ελδαδική, άλλα έπίμονη σ'ατή άπάντη του πατέρα της.

Η ήμερές της ηρωϊκισώς της πενούσαν μονότονες, άτελείαιες, άλλα και χαρές νά της κλονήουν καθόλου τί σταθερότητα. Τό μελαγχολικό μ'από της έγενε άκατάπαντα άπάνω στο ερωγχερό της. Ηταν ή μόνη ύμωκεδασί της, αυτό. Με τήν τούση έμωσ έργασία της κουράζε τά μάτια της και καταλήγονταν τά τρυφερά της δάχτυλα, τά έντελώς άσπρηστά στη δουλειά του βελονού.

Τήν εποχή εκείνη δέν ελχε έφευρεθή άκόμη ή δαχτυλήθρα !
Ένα βράδυ, Ξαρκικά, κ' ένώ ήταν παραδομένη στούς αιδώνους θλι-

βερούς ρεμβασμούς της, ή Ζακίνα έσχεώσε με βαρκοούλα στο κανάλι. Η βαρκοούλα αυτή πλησίαζε σιγά - σιγά, βυτερα στάθηκε κάτω από τό καρόθυρό της και μέσα σ' αυτή διέκρινε τό Νίε.

Μόλις ό νέος είδε ή Ζακίνα, σκυφή και λαχταρισμένη στο παράθυρο, της χαμογέλασε εχθαριστημένος. Από τόν καρό τρυγώριζε προς τά εκεί ό Νίε, παραμονεύοντας νά τήν δή.

Άκούμησε τότε τό δάχτυλο του στο στόμα, γνέφοντάς της σιωπή. Καί τής έδειξε ένα μικρό δεματάκι, τό όποιο κρατούσε στο χέρι του, προσπαθώντας νά τής ύσώσει νά καταλάβη δι, ήθελε νά της τό μεταβιβάσει.

Η Ζακίνα, γρήγορη, άνοιξε τό καλάθια της δουλειάς της, έθγαλε ένα κουβάρι και τού τό πέταξε, άρου κάρταρε πρώτα τήν άωρη τής κλοστής ή ίδια. Ο Νίε έπιασε τό κουβάρι, έδεσε σ' αυτό τό μικρό δεμα κ' στέλνοντάς της έναν τρυφερό χαριετισμό, βιάστηκε ν' άπομακρυνθή.

Η Ζακίνα τράβηξε άπάνω τό δεμα. Τό άνοιξε κ' είδε μ'α έπιστολή, μέσα στην όποία ύψηχε ένα μικρό παρόξενο άσπρημο κομμάτι. Τό κομμάτι αυτό, επί πολλή ώρα, τό κύτταζε ή έκκληρη κοπέλα, μ'ην μπόρουντας νά καταλάβη τί χρήσι του, γαλιτό βόλεπε γιά πρώτη φορά στη ζωή της.

Τέλος, έξαικούθηθώντας άκόμη ν' άπορή, τό άφρασε παρόμοιο, άνωξε τήν έπιστολή του αγαπημένου της και διάβασε τά έξής :

«Ζακίνα μου,
Υπάκουσε στον πατέρα σου... Απομόνησε με έμένα... Δέν έπιθυμώ νά περνά ή ζωή σου θλιμμένη έξ αιτίας μου και κλαίοντας... Σε άποχαρητά... Έπιτρέψ' μου μόνον νά σού προσφέρω ένα ταπεινό ένθύμιο, ένα άσθηματο βέβαια πραγματικά, τό όποιο όμως άνασάλαρα έγώ ό ίδιος προς χάριν σου !
Είνε μ'α μικρή άσπρημια θήκη, στην όποία θά τοποθετή τήν άρη του μεσοίου δαχτυλιού σου, κατά τήν ώρα που θά κεντάς... Αλή ή θήκη θά προφυλάσσει τό τρυφερό σου δαχτυλο άπ' τά τρυπήματα της βελόνας... Δέν θά πουδν παιά τό αγαπημένο μου δαχτυλά σου, έξ αιτίας μου, γαλιτό έμαθα δι, κεντάς αδιάσκοπα, γιά νά εσχευάς τί θάλμι σου για τόν χαρισμό μας...
Άλλοίμονο, Ζακίνα μου !... Άνευρεθηκαμε μ'α ζωή κοινή κ' εύτυχισμένη, άλλα ό Θεός δέν έκανε πραγματικό τίποτ' από τό όνειρό μας... Ζήσε όμως έσώ εύτυχισμένη, εσχευάτας με... Έγώ θά φύγω από τό Άμστερνταμ. Θά πάω άλλού νά ζήσω... Κάποιος φίλος μου σού ειπε δι, ατή ή έφευρεσί μου — ή προς χάριν σου έφευρεσί μου — είνε πρακτικότητα, πρυσότυπη, και μπορώ νά τήν έκμεταλλευθώ έπικερδέστατα !...
Θά τό προσπαθήσω αυτό, Ζακίνα μου !... Όχι προς χάριν μου, άλλα προς χάριν μας !... Κι' άν γίνο πλοισός, τότε...
Άλλά προτιμώ νά μη σε δεσμεύσω με κομμάτι έπίβια... Δέξου τό όδρο μου τό ταπεινό, τό όποιο όνόμωσα εσχευλήθρας κ' ύλγαινε και ζήσε εύτυχισμένη γιά πάντα, και έλχασε με...
Έγώ θά σ' αγαπώ πάντα...
Νίε βάν Μπεοζάτιν»

«Όταν τελείωσε τήν άνάγνωσι αυτής της άρ'ολής, άλλα περιεπαθείσάτης έπιστολής, ή Ζακίνα άναλύθηκε σε άδαρμα, καταμήρισε τό μικρό άσπρημο όδρο του αγαπημένου της και ψιθύρισε με λυγμούς :

—Έκείνος θά μ' αγαπάη πάντα !... Γιατί λοιπόν νά μη τόν αγαπάω κ' έγώ πάντα ; Θά τόν περιμένω. Θά τόν περιμένω !...
... Δέν περιμένε όμως και πολύ, ή δεσποινίς Ζακίνα παντρεύτηκε έναν βαδυλοπούτο έργοστασιόχη της πόλιως Σέρβ-λ, του όποιου τόν όνομα κ' ή φήμη ελχαν έξαιλωθή παντού στον κόσμο. Κι' ό έργοστασιόχης αυτός ήταν ό Νίε βάν Μπεοζάτιν, ό αγαπημένος της, ό όποός ελχε μόλις προ ένός έτους έφευρε τί δαχτυλήθρα... και τόν όποιον ή μικροούλα αυτή και χαριτωμένη έρωτική έφευρεσίς ελχε καταστήσει διάσημον και πολυεκατομμυριόχο !...

ΓΙΑ ΤΙΣ ΟΙΚΟΔΕΣΠΟΙΝΕΣ
ΠΡΑΚΤΙΚΕΣ ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ

Γενικός πιστεύουμε δι, μόλις ό άνθρωπος φτάση σε ήλικία έξήττα έτών, άρχίζει νά εσφαλρή !
Αυτό όμως είνε εφευρεμένη άντιληψη, κατά τί γνώμη του Γερμανού λατοφύ Γραδ-γαχάι. Ο σοφός αυτός έπισοτήμον λαχνηφεται ότι άκωβός σ' αυτή τήν ήλικία άρχίζει ό άνθρωπος νά ματαιή στο στάδιο της πλίσρους όμορφότητος !...
Κι' ίσως νά μ'ην έχη άδικο, όταν σκευθή κανείς δι, ολοι οι σμυαλοντες κ' οι άξιωματοχοι κάθε χώρας είνε συνήθως γηραιός...

